

ΟΛΗ ΔΟΞΑ, ΟΛΗ ΧΑΡΗ

Με ενθουσιασμό και σίσθημα εθνικής σεως εορτάσθηκε και φέτος εις την μπρωτεύουσα η επέτειος του ΟΧΙ. Ο εοσμός κορυφώθηκε με τη μεγάλη στρατιωτική και μαθητική παρέλαση ενώπιον της λειψισκής, πολιτικής και παρακρατικής οσίας στην παραλιακή λεωφόρο.

Την παρέλαση άνοιξε ο νομάρχης, επικεφαλής λαϊκής ορχήστρας. Παρήλασαν άρλεόπαρντ προς 10 εκ. ευρώ το κομμάτι τάδες με σάρισες και περικεφαλαίες, φότες πενταετούς υποχρέωσης με Επαγγελματίες Οπλίτες ημιμόνημης σκόλησης του Ν. 56/2005 και λόκος Υποκόου, Βιολογικού και Πουλερικού Πολυτεχνιμένος με σασκούλες σκουπιδιών. Την παρέλαση των στρατιωτικών τμημάτων έπασσαν τα Τάγματα Ασφαλείας, η Αγροφυλακή και η μπάντα του Πάμε Στοίχημα.

Του χώρου της παρελάσεως υπερίπτεσε άψογους σχηματισμούς ολοκαίνουσις F16, με τα πλαστικά και την τιμή στο φεκάθως και ελικόπτερα Σινούκ γεμάτα μονδρίτες αλεξιπτωτιστές. Την ίδια ώρα λιμάνι της Θεσσαλονίκης φρεγάτες του Βασιλικού Ναυτικού και μονοπύβμενα της Ενώσεως Ελλήνων Εφοπλιστών έπασσαν αναπαράσταση κορυφαίων στιγμών ναυτοσύνης των Ελλήνων, όπως η πηληψη της γυφτοσκοπιανής ναυαρχίδα Χίο και το ναυάγιο του Σάμινα.

Στη συνέχεια παρήλασαν τα λύκεια και ημιοιφόρους Αλβανία και τα φροντιστήρια με σημαφόρους Ελληνόπουλα, σιστοπροσκόπων και Προπό και άγημα της Ακολουθούσαν οι απόγονοι των Σαλαμαχών, οι τσιρλίντες του Άρεως και η παρέλαση έκλεισε ο Βασιλιάς Καρνάβαλ.

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ

Του ΑΧΙΜΕΑ ΠΕΚΛΑΡΗ

Η τελευταία (αναγκαία) πράξη του έργου «Περίοδος Σημίτη - Διαδοχή»; Η πρώτη πράξη ενός νέου έργου με πρωταγωνιστή τον Πράσινο Επίτιμο της πολιτικής σκηνής; Πράξη υπεράσπισης προσωπικής διαδρομής και πρόλογος υστεροφημίας; Νέος χαρακτήρας στη σκηνή; Γκουρού του Εκουγχρονισμού και ινστρούχτορας της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας; Όλα αυτά μαζί. Από λίγο το καθένα. Εξάλλου, ο πρώην πρωθυπουργός της Ελλάδας κ. Κώστας Σημίτης ποτέ δεν αποκαλύπτει τις προθέσεις του με το «καλημέρα».

Η Χαριλάου Τρικούπη είχε αγχωθεί ελαφρώς, το τελευταίο διάστημα. Όχι γιατί δεν έχουν εμπιστοσύνη στον κ. Κώστα. Οι σχέσεις με τον Γιώργο είναι άριστες, θερμές και με αμοιβαία εμπιστοσύνη - και οι δύο είναι τόσο ευγενείς από τη φύση τους, που για λόγους πολιτικής αβρότητας και μόνο, θα απέφευγαν να δημιουργήσουν προβλήματα ο ένας στον άλλον. Το θέμα ήταν «πώς θα το ερμηνεύσουν η Media», τα οποία, όπως σχολίαζε συνομιλητής του προέδρου του ΠΑΣΟΚ, «πάντα αναδεικνύουν τη χειρότερη δυνατή ερμηνεία-εκδοχή που μπορεί να έχει ένα θέμα». Κανόνας.

Οι «κομμένοι» από το «σύστημα ΓΑΠ» πρώην εκσυγχρονιστές τερατολογούσαν ασύστολα. Ευσεβείς πάθοι ότι «ο Σημίτης θα τα "ρίξει" στον Γιώργο», ότι «θα κάνει το ΠΑΣΟΚ άνω-κάτω», ότι «θα ανατρέπει την ηγεσία», ότι «θα κάνει ομάδα». Σιγά. Ο Σημίτης; Ο cold-blooded πρώην πρωθυπουργός, με το παρσιμωδές τακτ, με την έμφυτη μεγαλοαστική αξιοπρέπεια, να μετατραπεί από δήμαρχος κλητήρας; Ομαδάρχης ξεπεσμένων πρώην υπουργών; Έλεος. Το ότι τον ξέρουν καλά ως άνθρωπο (άρα, σ' γά μην πίστεψαν ότι μπορεί να έκανε κάτι τέτοιο) τους «χρεώνει» με δόλο στις παραπάνω «εκτιμήσεις».

Ο Κ. Σημίτης, σπλά, ήθελε να τα πει όλα αυτά γιατί αλλιώς θα έσκαγε. Ακούει τον Καραμανλή εδώ και δεκαοκτώ μήνες να απαξιώνει/αυμαρώνει/σकुλεύει το έργο του. Να περιφέρει το νεκρό τομάρι δεμένο πίσω από το άρμα του ως άλλος Αχιλλέας. Ύβρις. Ο πρώην πρωθυπουργός δεν μπορούσε να το αφήσει έτσι αυτό. Έπρεπε να βάλει μια τάξη στα πράγματα, να πει τη δικιά του εκδοχή της ιστορίας. Ήταν αναγκαίο ακόμα και «θεατρικά», αφού ο Κώστας Σημίτης αποσύρθηκε εντελώς σιωπηλά στις 6 Ιανουαρίου του 2004.

Αντιλαμβανόμενος ότι, αν περίμενε από τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ να υπερασπιστούν το έργο του, θα περίμενε άδικο, πιάνει το μολύβι. Με το κλίμα που είχε δημιουργηθεί στα media από τους «κομμένους», όποιος υπερασπιζόταν το έργο της προηγούμενης κυβέρνησης ήταν αυτόματα «αμφισβητίας» του Γιώργου και «αθεράπευτος Σημιτικός» - άρα, σίγουρα μη αρεστός στη νέα ηγεσία. Από την άλλη υπήρχε το εξής σκεπτικό: «Ο κόσμος μάς καταδικάσσει γι' αυτά, δεν μας συμφέρει να τα θυμίζουμε. Άσ' τα να ξεχαστούν, να αποσυνδεθούμε, να γυρίσουμε σελίδα», ήταν το βασικό επιχείρημα των απρόθυμων βουλευτών.

Ο ίδιος ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, διαβλέποντας αυτή την ανισορροπία, έσπευδε να λείει σε κάθε ομιλία του «πόσο μεγάλο έργο έκανε η κυβέρνηση Σημίτη». Άλλωστε, ποτέ δεν έκρυψε τη στήριξή του στον προκάτχό του, κατά την οκταετία, ούτε και το σεβασμό προς το πρόσωπό του. Αλλά ακόμα και από πολιτική ευγένεια, αν ήξερε ότι κάτι τέτοιο θα καθούχαζε τον Κ. Σημίτη, θα το έκανε συνέχεια μέχρι να του πει ο άλλος «φτάνει».

Είναι δύσκολο να πεις το «μετά». Ωραία, υπερασπίστηκε το έργο του, τον εαυτό του, τις αποφάσεις του, την υστεροφημία του. Ήταν αναγκαίο. Και τώρα; Πώς θα κινηθεί ο Κ. Σημίτης το επόμενο διάστημα; Τι ρόλο επιφυλάσσει στον εαυτό του; Σίγουρα θα είναι λίγο «Επίτιμος»: Θα έχει το δικαίωμα της προσωπικής άποψης, εκτός κομματικών γραμμών και ανεξάρτητα από την επίσημη θέση του ΠΑΣΟΚ, χωρίς αυτό να δημιουργεί εντάσεις ή καχυποψία - ένας πρώην πρωθυπουργός μπορεί να λείει, ό,τι θέλει. Δεν θα περιμένει να του πεις εσύ τι να πει.

Θα είναι και λίγο ινστρούχτορας: Όλοι παρατηρούν πόσο πολιτικά μιλά ο Κ. Σημίτης μετά την αποχώρησή του, τώρα που είναι: απαλλαγμένος από το άγχος των εσωκομματικών ισορροπιών και του πολιτικού κόστους. Άρα, θα μιλάει - και θα τα λείει σκληρά, στεγνά, «σημιτικά». Αυτό ξέρει καλά πώς να το κάνει. Θα είναι και λίγο Νέστορας. Μη σας φανεί περιεργό αν υπερασπιστεί και τον Γιώργο, σε κάποια δύσκολη στιγμή. Αμφιβάλλετε; Αν μένατε κι εσείς στην οδό Αναγνωστοπούλου εδώ και πενήντα χρόνια, θα καταλαβαίνατε πολύ καλά τι εννοώ.

Υ.Γ.: Το πιο θεαματικό «ξεβράκωμα» το είχαμε στην υπόθεση των λιμάνων: Τα στρατά μας, ο Λυμπέρης και ο Αρσένης τον είχαν πάρει βαθιά, όταν χτύπησε το κόκκινο τηλέφωνο του Μαξίμου και ήταν από την Ουάσιγκτον. Ξέρεις τι θα πει να είσαι πρωθυπουργός μιας χώρας και να σου τηλεφωνούν οι ΗΠΑ από την άλλη άκρη της υδρογειού για να σε ενημερώσουν ότι γίνεται θερμό επεισόδιο έξω απ' την πόρτα σου; Τεράστια ξεφτίλα. Το ένα και ξερό «ευχαριστώ» που είπε ίσως να ήταν λίγο, τελικά... ■

...συνθηματολογία ακριβώς όπως εκείνη των νεαρών μπουρλοτιέρηδων. Ο Γάλλος λιτικός, απευθυνόμενος στις ομάδες νεαρών, μιλούσε τη δική τους γλώσσα το δικό τους ιδίωμα. Τους αποκάλυψε «πόβλητα» και τους απείλησε ότι θα τους καθαρίσει με τη μάνικα πεπιεσμένου ύδατος». Ο Σαρκοζι θέλησε να χρησιμοποιήσει τους νεαρούς για να εμφανιστεί ο σωτήρας της μικροαστικής Γαλλίας στην πάτση. Τα «απόβλητα» του επιφύσαν μια μεγάλη έκπληξη. Ήταν περισσότερο δυναμικά, εξαιρετικά ευέλικτα και ταπληκτικά βίαια. Η αστυνομία του Σαρκοζι απέτυχε να ελέγξει την κατάσταση. Οι Γάλλοι μικροαστοί φοβήθηκαν. Ο Σαρκοζι έκανε δεύτερες σκέψεις. Ο αριστοκράτης πρωθυπουργός Ντε Βιλπέν απλώς μογέλασε.

Φωτιά που δεν σβήνει εύκολα
«μαριδα» των προαστίων του Παρισιού ξεξεραμένα ώστε το παράδειγμά της να μην μνησθούν οι «εξόριστοι» των πόλεων στην υπόλοιπη Γαλλία. Ανεξάρτητα από πολιτικές και δόγματα, οι νεαροί της Μασσαλίας ή της Νιζόν ή της Ρουάν κατέβηκαν στους δρόμους απειλώντας την ηρεμία των των απίθανων Γάλλων πολιτών αυτών της ακόμη πιο απίθανης «βαθιάς Γαλλίας» στην οποία απευθύνονταν επί δεκαετίες ο Ντε Γκωλ και ο Πομπιντού, ο Μιτράν και ο Σιράκ. Αυτού του κοιμώμενου μικροαστικού τέρατος, του λίγο ρατσιστικού, του λίγο εθνικιστικού, του λίγο φοβιστικού, του λίγο δημοκρατικού. Όλα λίγο. Η πολιτική «Τάξη» της «France profonde» αποτελείται από τα χαμίνια, εκείνους τους Ολιβιδάδες» του Louis Buñuel, του γαριάδες του 19ου αιώνα. «Έχουμε μια Καύση», θα έλεγαν οι παλιοί του Μάνου '68. Μια απροσδόκητα εύφλεκτη κατάσταση. Μια περιεργή συγκυρία οικονομικής δυσπραγίας, πολιτικού κενού λόγω πολιτικής ανεπάρκειας των ευρωπαϊκών ηγεσιών, ενός ιδεολογικού κενού λόγω έκπτωσης των πολιτικών θεωριών και νέος απόλυτου μηδενικού ως προς τα οράματα. Η υπόθεση μυρίζει παρακαμή. Οι πολιτικές αντιδρούν αυθόρμητα. Δεν είναι σκόλο, δεν έχουν σχέδιο. Το κράτος ιντιδρά φοβικά, χωρίς λύσεις. Η κοινωνία παρακολουθεί αλλά φοβάται γιατί δεν καταλαβαίνει. Οι επικοινωνιολόγοι προσπαθούν να διασφαλίσουν το πολιτικό μέλλον των πελατών τους αλλά αγνοούν τι συμβαίνει στον πυρήνα των κοινωνιών. Στο Παρίσι ζούνε σκηνές από το «Matrix», κάνοντας τις ηγεσίες των άλλων ευρωπαϊκών χωρών να τρέμουν μπροστά στο ενδεχόμενο της «καθόδου των παριών» ή της «εκστρατείας των παρεών». «Tout va bien», όπως θα έλεγε και ο Γκοντάρ. ■